

התימנית לחנוך

מוריס ביטון. גם הוא התחיל לצעוק עלי: ההורים שלך היו פה. הם מוכנים שתחזרי הביתה. אם תעזבי את הערבי ותחזרי אל הגרוש שלך! מה מושך אותך אליו. הי מיטשה? ערבי בכלל יודע להשכיב בחורה? הוא יקח עוד אשה על פנייך. העם היהודי זה עם גאה. לבני העם הזה אסור להתחתן עם ערבים. אני אדחוף אותו לאיזה 40-50 יום לכלא ולא אפסיק להציק לך! אבל אם את רוצה להיות בסדר, תבואי בעוד יומיים הנה, יהיה כאן הגרוש שלך, תחזרי אליו ואנחנו נשכח את הכל.

„לא היה לי מה לענות להם חוץ מזה שאני אוהבת את חסאן ולא איכפת לי שהוא ערבי. אבל זה לא התקבל על דעתם, והם כאילו לא שמעו אותי. זה בכלל לא היה נימוק בשבילם. בסוף שיחררו אותי, והשכתי שבזה נגמר הסיפור.”

הבידור הקבוע:

התנכלות

א ודם כעבור שלושה ימים הסתבר לזוג הצעיר כי הסיפור רק החל. מכר ניתמיסטרה הגיעה לבית הווג בדהריה, והם הובלו מהם לתחנת המיטרה המקור מית. שוטר שהציג עצמו כדין, הודיע לאמין הדיוחלק: „אני עומד לפתוח לך תיק על שהייה בגדה שלא לפי החוק.” לאמין הנדהמת התברר כי החוק החל על ישראלים והאוסר עליהם לשהות בגדה יותר מ-48 שעות ללא אישור מיוחד, חל גם עליה, למרות שבעלה וביתה נמצאים בגדה המערבית.

אמין וחסאן מיהרו למישררד הפנים ביי חברון, ואמין הגישה שם בקשה לוותר על אזרחותה הישראלית ולקבל תעודת זהות של תושבת הגדה. הפקידים האזרחיים הנדהמים הוזעקו מייד בטלפון את נוגי, סגן-המושל. בנוכחות פקיד מישוררד הפנים שלייד הממשל, צעיר בשם ברוך, פתח נוגי שוב בצעקות על אמין: „אני אעשה לך הפלה! אני אכניס אותך בפנים,

התאהבו, ולא ידעו כי אסור להם לאהוב משום שחסאן נולד מוסלמי ואילו דניאלה נולדה יהודיה.

כשהחליטו השניים להינשא, אחרי כמה חודשים יחד, הם האמינו שהכל יש-מחו בשמחתם. הוריו של חסאן היו אומנם מסוייגים בתחילה: „בשביל מה אתה צריך את זה, יהיו רק צרות מה ממשל.” אמר לחסאן אביו בן ה-75. אולם חסאן הסביר: „אני אוהב אותה, היא החיים שלי, אז מה איכפת לי הממשל?” היום מודה חסאן, כי בסתר-ליבו לא האמין שמישהו עלול לעשות צרות בגלל האהבה. האב שוכנע, כך גם המישפחה כולה וכך גם בני הכפר דהריה. „החאפלה שעשו לנו לנישואין היתה החאפלה השמחה ביותר שידעה דהריה אי-פעם. כל הכפר והגבתי בדים היו שם. היו גם נכבדים מחברון. החאפלה נמשכה כמעט כל הלילה, זו היתה החתונה הכי יפה שראיתי בחיים שלי. כולם היו שמחים, שימחה אמיתית, והרגשתי שכל הברכות באו ממש מהלב. זה אומנם לא היה בתוך אולם עם רבני עוף וכבד קצוץ, כמו שעושים ברחובות, אבל זה היה בכפר, עממי, כן ויפה.” סיפרה דניאלה השבוע.

אך היו גם כאלה שלא באו. הבוסים והתכרים של חסאן ודניאלה, ששמה הוסב בינתיים לאמין (אמינה) משני המלונות שבהם עבדו, לא באו. „הומנו אותם, והם אמרו שיבואו, אבל לא באו.” מספר חסאן. „רק כמה שבועות לאחר-מכן הבנתי למה הם לא הגיעו.” גם מישפחתה של הכלה לא היתה. „הם לא באו לחתונה, אבל כמה ימים אחרי-כך הגיעה האחות שלי עם מוגינת ספיישל מרחובות ועשתה שעורריה בכפר, על-ידי הבית שלי, למה התחתנתי עם ערבי. הטיגו צריכים לנוסע למיטרה כדי שה-שוטרים יריגועו אותה ויזהירו שלא תציק לי יותר.” סיפרה דניאלה.

אולם את מנתת החתונה האמיתית, ל-דיבריהם של חסאן ואמין, העניקו להם מיטרת חברון והממשל הצבאי, שבוע אחרי החתונה.

„אנחנו גרים בבית של ההורים שלי.” סיפר חסאן, „כי עוד אין לנו בית משלנו. אצל ההורים שלי יש שני חדרים, או חדר אחד הם נתנו לנו. בערך שבוע אחרי החתונה, בשעה 4.00 בבוקר, באו אלינו מהמיטרה, איזה אחד שהציג את עצמו כדוד עטר, אבל אני לא מאמין שזה השם האמיתי שלו. הוא לקח את שנינו למיטרה ושם חיכינו עד שמונה בבוקר. בא לשם עוד אחד, שקורא לעצמו אבו-נור, ומהדברים שלו הבנתי מה מחכה לנו בעתיד.”

וממשיכה אמין לספר את סיפורו של אותו לילה: „לחסאן אמרו לחכות בחוץ, ולי אמרו להיכנס. שם, האבו-נור הזה התחיל לצעוק עלי: „אין לך מה לעשות רק להתחתן עם ערבי חלאה? זה היה סגנון הדיבור שלו, עד שהוא שיחרר אותי.”

„באותו ערב, ב-10 בלילה, עוד לא הס-פקתי להשתחרר מההלם של השיחה של הבוקר, הגיעו חיילים לבית. הם העירו את כל השכנים בצעקות והתפרצו לבית. אחרי שהם נכנסו — אנחנו כבר היינו במיטה — הודיעו לנו שאנחנו צריכים להיות למחרת בבוקר אצל המושל הצבאי. „למחרת בבוקר היינו אצל המושל. בי התחלה קיבל אותנו סגן-המושל, בחור גבוה, עם שיער-שיבה ששמו נוגי. הוא התחיל לצעוק עלי: „את רוצה לגדל לך של הפת? אם אני ארצה, אני אעשה לך הפלה! עם מי התחתנת, עם ערבי מלוכלך? טיגופת? ואת בעצמך זונה שפי-לה. אני חי עם הערבים רק במילחמות. או שנחסל אותך — או שנחסל אותו!” „כל הזמן הזה חסאן היה בחוץ, לא נתנו לו להיכנס. כשנוגיי גמר את הגאום שלו נכנס לחדר המושל בעצמו. סגן-אלוף

חסאן אל-קיסיה

דוּתם של הוריה ובניי-מישפחתה. אולם התברר לה כי כשאין הסכמה בין הצד-דים, לא קל להתגרש על-פי ההלכה. בעלה של דניאלה לא הסכים לתת לה גט בשום פנים ואופן, והיה לה ברור כי אם לא תעשה צעד דראסטי תישאר אשתו למשך שנים רבות.

למרות שמוצאה מבית נוקשה ומסורתי, דניאלה היא צעירה צברית טיפוסית, תוס-סת וחופשית. כשהיה מי שהציע לה, בצחוק: „לכי תתאסלמי, ואז הרבנים יתנו לך מייד גט.” היא מיהרה לבית הדין השרעי ביפו והתאסלמה. ואכן, קיבלה מייד גט.

לגבי דניאלה היתה ההתאסלמות צעד בלתי-משמעותי, שכל מטרתו להשיג גט מבעלה. היא המשיכה לראות עצמה יהודיה. „אף פעם לא הייתי דתית, למרות שה-הורים שלי דתיים, ולי לא משנה אם אני יהודיה, מוסלמית או נוצרית, הכל שווים.” היא מסבירה.

אחרי גירושיה היה ברור לדניאלה, שהיא כיום בת 25, כי בבית הוריה אין לה עוד מה לחפש. היא ירדה ליס-המלח, והחלה עובדת כמרכזנית בבית המלון גני שו-חית. באותה עת עבד במלון סמוך, עין בוקק, חסאן אל-קיסיה מדהריה. חסאן, כיום בן 23, היה כבר עובד ותיק באיזור יס-המלח, כמשך ארבע שנים עבד במלון עין בוקק, נחשב אחד העובדים הוותיקים במלון בעל התחלופה הגבוהה בכוח-אדם, ואחד הבכירים והחרוצים שבעובדי. חסאן החל את דרכו ככלי-בי, והגיע במלון לדרגת אחראי על המשק ועל המכסה של המלון, כשמשכורתו מסתכמת ביותר מ-5,500 לירות נטו לחודש.

„מתנת-חתונה”

מהממשל

ה אחראי על המשק במלון עין בוקק ו-המרכזנית של גני שו-חית נפגשו, כפי שנפגשים כל העובדים של בתי-המלון באיזור, המנותקים מכל עיר קרובה ויוצרים לעצמם חיי-חברה פנימיים על שפת ים-המלח. בין השניים קרה מה שקורה בין אלפי זוגות צעירים בעולם: הם התאהבו.

„ב י שביה מה את צריכה לעשות לא תעשי הפלה, ייצא לך איזה פת”ח אחד! בשביל מה את צריכה לעשות פת”ח? את אחת משלנו, יהודיה! אם לא תעשי הפלה ותעזבי את המלוכלך הזה, אני כבר אכניס אותך בפנים, ושם אני יכול לעשות הכל. שם אני אעשה לך הפלה!”

הדובר, על-פי דבריה של דניאלה-אמין אל-קיסיה, היה סגן מושל חברון, רבי-סרן נוגי, מקום השיחה — בממשל, בחברון. „הערבי המלוכלך” היה בעלה על-פי נישואין של דניאלה-אמין, חסאן אל-קיסיה, תושב הכפר דהריה שעל כביש חברון-באר-שבע. „למושל, סגן-אלוף מוריס ביטון ולסגן שלו, נוגי, בכלל לא היה איכפת שהם מדברים על בעלי, על בחור שאני אוהבת אותו והתחתנתי איתו למרות כל הקשיים שידעתי שיהיו לי.” סיפרה דני-אלה, לא היה איכפת להם שהתאסלמתי ושאני כבר לא יהודיה, כל מה שהיה איכפת להם זה שמי שהיתה פעם יהודיה, מהגזע העליון שלהם, התחתנה עם ערבי ועוד רוצה לעשות לו ילד. לא איכפת להם שאפילו בתורה כתוב שאסור לעשות הפלות, ושמשוכך לאשה לעשות הפלה, ובכלל: מה פתאום להכריח אמה שאוהבת את הבעל שלה לרצוח את הילד שלה שעוד לא נולד? רק הנאצים היו עושים דברים כאלה.”

הפרשה שלא-תיאמה של ניסיון של ה-מושל הצבאי של חברון, צפין צה”ל, של סגנו וקצינים אחרים — התחנה עם ערבי אזרחי עובדי הממשל, להתעלל בדניאלה-אמין ובעלה חסאן, רק בשל העובדה שהעזו להינשא בנישואין מעורבים, החלה עוד זמן רב לפני שדניאלה וחסאן נפגשו בכלל. דניאלה, צעירה גאה מלאת-הגוף, שחורת-שיער ובת טיפוסית לעדה התימ-נית, נולדה בקריית-עקרון שלייד רחובות, בגיל צעיר יחסית נישאה, בהשפעת הוריה, לגבר מבוגר ממנה בשנים רבות, גרוש, אב לחמישה ילדים.

כעבור כמה חודשי נישואין החליטה דניאלה, לדבריה, ש„אין לי מה להמשיך ולעשות עם הזקן הזה.” ולהתגרש, על אפו ועל חמתו של בעלה, ולמרות התנג-

חסאן ודניאלה כחתונתם לעזור בהפלה